

ISKRE

Letnik: 40
Številka: 1
november 2007

Uvodnik	2
»Bilo je v septembru ...«	4
Četrti letniki na izletu	6
OPERA, PRVO MNENJE	7
PREDAVANJE	9
SONČNA STIČNA 2007	10
V objemu gora	12
HIŠA EKSPERIMENTOV	13
Duhovni vikend	14
Dijaska skupnost	15
Aerobika	17
ENDLESS SUMMER	18
»MOJ ODNOS DO FIZIKE SE JE PRECEJ SPREMINJAL«	20
»Majkemilek«	23
Intervju z Urošem Vodopivcem	25
Orkester in bigband iz Nemčije	28
Slovenski športniki	36
Vprašanje krivde in kazni v Tujcu in Zaprtih vratih	42
Poezija	45
1, 2, 3, 4, 5 ...	51
PRO ET CONTRA (O OCENJEVANJU)	55
BARVE	57
Je hoditi na škofijsko res tako težko?	61
Kolofon	64

37.014.77

Solsko glasilo

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17485

Uvodnik

Ko pogled skozi okna učilnic na zahodni strani ŠGV nehote zaide na že rahlo zasnežene vrhove bližnjih gora, nas narava prijazno opomni, da smo že globoko zakorakali v jesen in tudi v šolsko leto 2007/2008. Skrajni čas za nove Iskre!

Lansko leto nam je vsem prošnjam navkljub uspelo prepričati le majhno število dijakov k sodelovanju pri ustvarjanju našega skupnega glasila. Ob tem vas ponovno vzpodbujamo k ustvarjanju; dobrodošli so prispevki raznih oblik in žanrov! Ne skrbite, če želite ostati neimenovani, obstaja za to preprosta rešitev – ne podpišite se. Pogumno vzemite pisalo v roke in nam kaj napišite.

In kaj vam ponujamo tokrat? Od začetka šolskega leta pa do današnjih dni se je zvrstilo že kar veliko dogodkov – osvežite si spomin in preberite, kaj vse se je dogajalo na šoli in v dijaškem

domu, ohranili smo priljubljene rubrike, dodali kakšno novo, opozorimo naj na intervju z vrstniki iz nemške gimnazije, v Iskre smo vključili tudi vaše literarne prispevke – tako da se bo gotovo našlo za vsakega nekaj!

Bliža pa se tudi božični čas, ko se veselimo Odrešenikovega prihoda na svet (za tiste, ki živijo v zmoti: ne praznujemo Božička in Dedka Mraza) in si še posebej radi izkažemo medsebojno ljubezen, zaupanje in veselje nad življenjem. V tem času drug drugemu podarimo nasmeh in si s tem polepšajmo dan, da bo v njem posijalo sonce in tako pozabimo na vipavsko burjo, ki nas vedno znova spomni, da smo živi.

Lep pozdrav in srečno (ne še: novo leto) v šoli in imejte se lepo ob prebiranju Isker!

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI
Urednici

»BILO JE V SEPTEMBRU ...«

V petek, 7. 9. 2007, smo med nas ŠGV-jevce sprejeli 79 novih fazanov. Ti so se na igrh

dobro odrezali, pri prisegi pa so se odločno upirali, s čimer so nam pokazali, da bomo imeli z njimi še veliko dela in težav.

Dijaki, ki so bili izbrani iz vseh treh razredov drugega letnika, so pripravili tri zanimive igre. Pri prvih dveh so bili izpostavljeni posamezniki, ki so morali pojesti piškote in nato zažvižgati, ter se pri drugi nalogi veliko (lahko smo videli, da nekateri kar preveč) vrteti.

Pri zadnji nalogi so sodelovali vsi fazani kot razred. Podati so se morali čez spolzko podlago s paradižnikom v ustih, vse tja do dijakov iz drugega letnika, ki smo lahko končno pokazali

našo "umetniško žilico". Po zadnji nalogi so fazani še vsi skupaj zaplesali in nam s tem pokazali, da jim gre tudi polka dobro od nog. Ko se je zaključila kratka plesna točka, je sledila še prej omenjena prisega, kjer naj bi fazani obljubili, da bodo spoštovali vse profesorje, dijake višjih let-

nikov in druge osebe na Škofijski gimnaziji Vipava, še posebej pa drugoletnike. Po dolgem času preganjanja so nekateri le (v množični navzočnosti starejših dijakov in drugega osebja ŠGV) prisegli.

Letošnji krst je bil odlično pripravljen in tudi izpeljan. Organizatorji so se dobro odrezali: od glasbenega povabila na krst po šolskem zvočniku pa vse tja do konca krsta, ko so vsi fazani, ne preveč izmučeni, in ostali udeleženci krsta odhajali veseli domov. Seveda je ta krst najbolj osrečil nas, drugoletnike, ko smo končno lahko vlogo najmlajših na ŠGV-ju predali nekomu drugemu.

K.B.

ČETRTE LETNIKI NA IZLETU

Šolsko leto se še dobro ni začelo, ko smo se navdušeni dijaki 4. letnikov v nedeljo, 9. septembra zbrali v Vipavi. Zasedli smo avtobusa in se odpravili na 17 ur dolgo in naporeno vožnjo proti Parizu. Pot je bila sicer mučna in utrudljiva, a bili smo tako polni pričakovanj, da se nam sploh ni zdela tako dolga.

Ko smo v jutranjih urah prispeli pred francosko prestolnico, smo se takoj soočili z značilno gnečo na obvoznicah. A vseeno smo se uspeli prebiti v središče mesta, kjer smo prejeli nekaj

nujnih napotkov in naše raziskovanje pariških znamenitosti se je lahko začelo. Ogledali smo si znano Notredamsko cerkev, Sainte Chapelle, znani zapor Conciergerie, kjer sta bila med drugim zaprta tudi kralj Ludvik XVI in njegova žena Maria Antonietta. Popoldne smo si ogledali še cerkev St. Eustache in censo nas zanimale in da smo preizkusili vožnjo s pariškim metrojem. Kot bi mignil, je bil tudi petek okoli in čas je bil za odhod proti domu. Pot domov je minila popolnoma brez zastojev in tako smo bili v sobotnih jutranjih urah že v Vipavi, kjer so nas nestrpnost pričakovali naši starši. V Parizu smo preživeli eno najlepših ekskurzij in hkrati našo zadnjo skupaj. Tako je bilo dokončno konec počitniškega vzdušja in začelo se je zares ...

Jan Pipan, 4.a

OPERA, PRVO MNENJE

Beseda opera. Kako mika-vno se sliši ... Ko pa temu pridamo še besedice Tokyo in Madame Butterfly, potem eksotičnost in privlačnost dosežeta vrhunec.

In vse te tri besede so se združile realnost, saj smo bili na deževen torek, 25. 9., priča izjemnemu kulturno-umetniškem spektaklu. Ponudba je padla nenadoma in vendarle je požela veliko zanimanja in odziva. »Škofjici« smo v nevsakdanjih opravah in vsi nasmejani in premočeni napolnili cele tri avtobuse ali drugače povedano večino sedežev v novogoriški gledališki dvorani.

Ko smo se ob 20-ih posedli na svoja mesta, nas je pričakal nov hladen tuš, saj se je orkester soočal s precejšnjo težavo – z izgubo not. Nekoliko presenečeni smo tako prisluhnili japonskim pesmim v izvedbi opernih pevcev.

Marsikdo bi lahko »tragično izgubo not« označil kot velik spodrsrljaj ali popolno neprofesionalnost, vendar gre opernim

pevcem tu zgolj čestitati. Kljub zmedi in težavi so se profesionalno in samozavestno postavili na oder zgolj ob spremljavi klavirja. In prav takšni spodrsrljaji so nas lahko prepričali v njihovo profesionalnost.

Zgodba govori o mladi japonski gejši, ki se za ceno ljubezni do ameriškega častnika odpove lastni veri in si nakoplje prekletstvo strica. Mož jo zapusti in lepa Butterfly ga čaka s sinkom, ko pa se po dolgih letih Američan vrne na Japonsko, s seboj pripelje svojo novo ženo. Butterfly s tem stre srce, še bolj pa jo prizadene, ko od nje zahteva njunega sinka. Gejša, ki izgubi vsakršen smisel življenja, si sodi sama. Zgodba je vse prej kot enostavna. Ne le da je jezik italijanščina in je v izvedbi tujecev še toliko bolj nerazumljiva. Že vsebina sama je za mladega človeka velik zalogaj!!!!

A kljub temu je v dvorani vladda tišina, konci arij pa so sprožili vsesplošen bučen aplavz.

DRUGO MNENJE

Ko se je po koncu opere vnela vsesplošna izmenjava mnenj in vtisov, se je dalo slišati marsikaj – od popolnega navdušenja nad izvedenim delom, peko tistih z nekaj pripombami, pa do onih (sicer redkih), ki so priznali, da jih razen začetka in konca, kjer so se vsakomur naježile dlake, dogajanje na odru ni pretirano zanimalo in so se raje posvečali krepčilnemu meditiranju ...

Ko smo naslednji dan nekoliko neprespani sedli v šolske klopi, smo bili veseli pohvale, ki smo jo bili deležni s strani organizatorja, g. Stanka Fajdige, da smo se izkazali kot dobra in razumevajoča publika.

Naj ob koncu le še napišem, da je umetnost nekaj čudovitega, da nas zaziblje v drugačen svet. In opera Madame Butterfly je delo, ki nas spomni, da človeka ne gradi zgolj goli, a prepotrebni razum, pač pa nekaj znotraj nas samih, kar kliče po lepoti, iskrenosti in dobrem.

A.K., 1. b

V četrtek, 27. septembra, smo si najmanj zaspani dijaki v Gorici ogledali opero Madame Butterfly. Polurna zamuda (note so obtičale v prometu) nam ni pokvarila razpoloženja, ampak smo z zanimanjem prisluhnili »Japončkom«, ki so nam krajšali čas s petjem (mislim, do 3-krat ene in iste pesmi). Zgodba je bila zanimiva in lepo odpeta. Osebo so mi bili zelo všeč kostumi, saj so bili tipični za japonsko okolje, še zanimivejša pa se mi je zdela ženska hoja. Hodile so hitro in s kratkimi koraki, kar je za nas nenavadno. Vse to so bili razlogi, da kljub temu, da so v razumljivi italijanščini pele samo moške osebe, nismo zaspali. In ... Čeprav smo se vrnili kasneje, kot je bilo predvideno, ni nihče godrnjal in naslednje jutro smo se vsi pravočasno zbudili.

Urška, 4. a

PREDAVANJE

V torek, 2. 10. 2007, je na našo šolo pripotovala dr. Maria Luisa Di Pietro. Vodila je predavanje, ki je potekalo v sklopu tedna življenja v Sloveniji. Predavala je o odvisnosti oz. natančneje –osredotočila se je na kajenje. Povedala je, zakaj se ljudje, predvsem mladi, zatekajo k tej vrsti droge. Potem je predstavila nekaj protikadilskih kampanj. Vse so večinoma neučinkovite, z izjemo t. i. pozitivnih kampanj, pa še te nimajo

opaznejšega rezultata. Predavanje je potekalo v italijanščini, a je za tiste, ki tega jezika nismo najbolj vešči, vseskozi tolmačila ga. Mirjam Cvelbar. Na koncu je predavateljica poslušalce še pozvala, naj poskusijo odvrniti od te navade vsaj svoje najbližje, saj ti na ta način ogrožajo sebe in ljudi okoli njih!

SONČNA STIČNA 2007

Kot običajno, se je tudi na letošnjem 26. festivalu mladih v Stični, zbrala množica mladih iz vse Slovenije. Nekaj mnenj o letošnjem (sončnem) srečanju:

»V Stični sem bil letos prvič, čeprav sem imel namen priti že kdaj prej. Vzdušje v stični sami je bilo odlično. S prijatelji in prijateljicami, z lepim vremenom in z ostalimi mladimi, željnimi zabave in druženja, se je pač nemogoče počutiti slabo. Tudi glasba je bila pohvalna. Dobra je bila tudi, kot že vsako leto, organizacija sama. O tem, kaj mi je bilo najbolj všeč, ne bi govoril, saj je bil cel dan čista desетка. Stična – se vidiva naslednje leto!«

Jernej

»Stična – ruls!«

Ines

»V Stični mi je bilo všeč iz več razlogov. Eden izmed njih je, da sem na srečanje mladih v Stični prišel prvič in ga doživel nekoliko drugače,

kot tisti, ki se tega dogodka udeležujejo že leta. Prišlo je do sklepanja novih poznanstev in prijateljstev ter druženja s starimi prijatelji. Zanimivo vzdušje oziroma program sta tudi poskrbela za to, da je bilo le redkim dolgčas.«

Luka

»V Stični sem bila prvič. Vzdušje je bilo živo in pozitivno. Okrog sebe sem lahko videla samo vesele obraze. Najverjetneje bom šla v Stično tudi naslednje leto.«

Ana

»Imela sem se zelo dobro.
Vzdušje je bilo živo in večina
ljudi je plesala. Celo Japonci so
prišli.«

Neli

»V stični mi je bilo zelo všeč.
Uživala sem. Menim, da je bilo
kljub vročini zelo dobro.«

Veronika

»Bilo je zanimivo in drugačno.
Srečala sem prijatelje iz vse
Slovenije, s katerimi se bolj
poredko vidim in se z njimi
imela lepo. Dan v Stični je hitro
minil.«

Mihela

V OBJEMU GORA

Komaj smo dočakali 3. oktober ... Zakaj? Ta dan smo namreč odšli na duhovni vikend v Log pod Mangartom. Že prvi trenutek po naporni vožnji smo se počutili bolje in se nadihali svežega gorskega zraka. Polni pričakovanja smo se vselili v dom in se po večerni molitvi s polnimi želodčki odpravili spat. Nov dan, nova doživetja. Tako nas je vsak dan čakalo

ново razmišljanje in skupno razglabljanje o naši preteklosti, prihodnosti in prelomnicah v življenju. Mislim, da smo si precej zaupali in se med seboj povezali. Prostega časa je bilo dovolj. Veliko nas je šlo na sprehod do Koritnice. Lepe trenutke smo tudi ohra-

nili, saj smo napravili številne fotografije. Zabavno je bilo tudi delo kuharic. Ja ... res smo morale žrtvovati del prostega časa, ampak tudi v kuhinji se je dogajalo marsikaj zanimivega. Poleg tega nismo bile nikoli lačne.

Vsak dan smo imeli tudi sveto mašo – zadnji dan pa je bila ta namenjena tudi našim staršem. Najzabavnejši je bil večerni del

dneva, ko smo pripravili svoj program, ob katerem smo se zelo nasmejali in zagotovo lahko čisto vsak reče, da je užival.

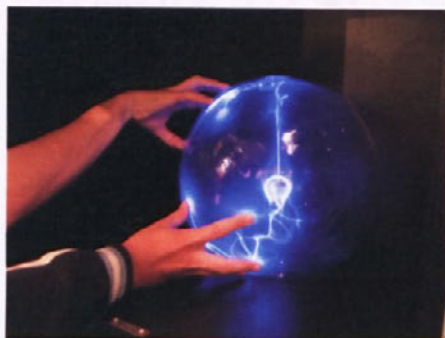
Zadnji dan smo se pogovarjali o naših doživetjih in izrazili svoje mnenje – ugotovili smo, da smo

preživeli res nepozaben vikend. Edina stvar, ki bi jo spremenili: **VIKEND BI PODALJŠALI.**

2. A

HIŠA EKSPERIMENTOV

V petek, 19. 9. 2007, smo se dijaki ŠGV odpravili v Ljubljano, natančneje: v Hišo eksperimentov, kamor smo bili povabljeni na pogovor z znanstvenikom, s kemikom, dr. Petrom Venturinijem. Pogovor je bil posnet, saj bo izšel v ciklusu DVD-jev, ki bodo poslani po vseh srednjih šolah po Sloveniji in bodo promovirali naravoslovje. Iz tega razloga smo se tja odpravili le dijaki 3. letnikov, ki nameravamo za maturo vzeti fiziko ali kemijo. Pred pogovorom smo najprej malo »poeksperimentirali« v Hiši. Potem smo se vsi skupaj predstavili v zgornje prostore, kjer se je pogovor začel. Na začetku smo bili še nekoliko zadržani, a smo kmalu premagali ovirajočo nas tremo. Pogovor je tekel sproščeno in spontano, kot bi gospoda doktorja že od nekdaj poznali. Po eni uri zanimivega razgovora in sedenja v bolj ali manj enakem položaju so se kamere končno ugasnile in lahko smo se udobneje namestili. Ampak ni bilo še konec. Takrat se je pogovor šele dobro začel. Na žalost

nas je čas že preganjal in na koncu smo se od dr. Venturinija le poslovili. Pred odhodom se je eden bolj uglednih dijakov naše šole, Rok Jelaš, zahvalil v imenu vseh dijakov.

Toda če ste mislili, da je bilo s tem našega znanstvenega dneva konec, ste se ušteli. Zapeljali smo se še v Podgorico, kjer se nahaja odlagališče jedrskih odpadkov ter poskusni jedrski reaktor. Najprej smo si ogledali reaktor, o katerem nam je veliko povedal neki gospod z naočniki, čigar imena ne vem. Potem smo šli še na predavanje o radioaktivnosti, kjer smo izvedeli precej zanimivih dejstev. Na koncu smo se zadovoljni (ne samo zato, ker smo izostali od pouka), polni novega znanja, a tudi izmučeni vrnili domov.

Rok Jelaš, 3. c

DUHOVNI VIKEND

Včetrtek, 4. 10. 2007, smo se dijaki in dijakinje 4. a rahlo zaspani, a dobre volje, usedli na avtobus in se odpeljali v smeri Mirenski Grad. Tako se je začel naš duhovni vikend! Imeli smo rahle probleme z usklajenostjo, za vsako stvar smo se namreč zbirali pol ure. Drug drugemu smo se potrudili zaupati svoje potrebe, strahove in želje za naše življenje, seveda pa smo prisluhnili tudi g. Bogdanu in ga podprli v boju proti igralništvu in presvetlemu nebu.

Da ne bi sedeli samo v hiši, smo se v petek zjutraj odpravili na krajši (3-urni!) pohod na Cerje. Skoraj celo pot navzgor smo »jamrali«, a smo se vendarle skoraj vsi tako ali drugače privlekli do vrha. Pot nazaj je bila enostavnejša, saj so bili mimo vozeči šoferji usmiljeni do ubogih dijakov ŠGV-ja.

Gledali smo tudi zelo zanimiv film o današnji družbi in stvareh, ki se dogajajo na različnih koncih sveta. Seveda smo

imeli tudi krajši pogovor o filmu, v katerem smo si izmenjali vtise. Prosti čas smo nekateri preživeli v skupnem pogovoru, ostali pa v mladinski sobi ob igranju biljarda. V petek zvečer smo šli k Nataliji na praznovanje rojstnega dne. Najedli smo se za nekaj dni nazaj in naprej. In peli smo. Našega Samota in Natalijo imamo res radi, še posebej ko vzame Samo v roke kitaro in skupaj zapojeta.

Kljub vsem lepim stvarjem pa smo dijaki, ko se prebijemo do 4. letnika, že precej utrujeni in težko zdržimo dan več ob intenzivnem mišljenju. To in pa razne dejavnosti so prispevale svoje k dejstvu, da je do konca ostalo le 14 kondicijsko pripravljenih dijakov.

Do konca 4. letnika in do opravljene mature pa bomo zagotovo ostali vsi.

Urška

DIJASKA SKUPNOST

V ponedeljek, 17. 9. 2007 se je v avditoriju Škofijska gimnazije Vipava odvijal prvi sestanek Dijaške skupnosti. In kaj smo se na njem pogovarjali?

Gospod rektor Slavko Rebec je dijakom razložil možnost spremembe pravilnika o opravičevanju izostankov. Ministrstvo za šolstvo namreč dovoljuje dva sistema ocenjevanja – prvega, že utečenega, in novega, z določenimi odstotki nujne prisotnosti pri pouku in ukinitvijo preverjanja verodostojnosti opravičil. Dijake je zaprosil, naj oba sistema opravičevanja razložijo tudi sošolcem po razredih in mu posredujejo njihovo mnenje, saj ga bo vodstvo šole upoštevalo pri možni spremembi pravilnika naslednje leto. Gospod rektor je dijake obvestil tudi o perečem problemu v slovenski javnosti. Opozicija, sindikat in del javnosti namreč nasprotuje ministrom odločitvi, da še naprej podpira zasebno šolstvo in mu omogoča 100 % finančno kritje kadra.

Ker je javnost večinoma slabo obveščena o celotni situaciji oz. prihaja do napačnih informacij, nas je vzpodbudil, da se povežemo z ostalimi zasebnimi gimnazijami in javno podamo tudi svoje mnenje o problematiki.

Dijaška skupnost je izvedla javne volitve. Za tajnika so izvolili Heleno Uršič, za predstavnika v Svetu šole pa Roka Jelaša in Ajdo G. Golob. Za predsednika so izvolili Roka Jelaša.

V tem šolskem letu naj bi bilo organiziranih pet šolskih plesov. 3. b bo organiziral pustni ples in ples ob koncu šolskega leta.

Dijaki so ponovno zahtevali odgovor na to, kdaj bodo montirane že dolgo obljubljene police v razredih in tuš kabine v garderobah v telovadnici. Kot kaže, polic v razredih ne bodo dočakali, za tuš kabine pa se že išče najprimernejša rešitev. Dijaki so ponovno načeli temo mednarodnega sodelovanja. Ker se po njihovem mnenju situacija prepočasi izboljšuje,

so se odločili, da si bodo še bolj aktivno prizadevali za izpeljavo različnih projektov. Velikokrat so glavni problem finance, zato so predlagali, da bi z raznimi aktivnostmi poskušali zbirati denar. Med drugim so našli naslednje ideje: prirejanje koncertov, na katerih bi vstopnino namenili za mednarodno sodelovanje, srečelov na plesu, zbiranje časopisnega papirja, prodaja izdelkov likovnega krožka na dražbi ... Dijaki so dejali, da se jim zdi za šolo zelo pomembno, da se poveže z ostalimi sred-

njimi šolami, tako v Sloveniji kot tudi v tujini. Izražena je bila želja po povezavi ne le s katoliškimi, pač pa tudi z ostalimi gimnazijami. Gospod Bogdan Vidmar je pojasnil, da šola zaradi majhnosti nima na voljo dovolj sredstev, da bi lahko zaposlila osebo, ki bi se ukvarjala le z mednarodnimi projekti, čeprav bi bilo to zelo dobrodošlo. Vendar pa so dijaki ponovno poudarili, da je za nadaljnji razvoj šole izjemno pomembno, da se odpre svetu in pokaže svoje potenciale tudi navzven.

AEROBIKA

»... in samba naprej ... in osnovni korak ... in korakaš!«

Nekega davnega okto-brskega torka zvečer smo se pod streho naše telovadnice prvič zbrale 'punce vseh starosti' z namenom, da dvakrat tedensko malce ogrejemo svoje zakrnele kosti.

Pod vodstvom Andreje Pižent se skoraj vsak torek in četrtek (izjema so, seveda, počitnice :) ob osmih zvečer v levem delu telovadnice ob energičnih zvokih razgibava od 40 do 50 članic, pod budnim in vedno prisotnim očesom g. Rafka. Najprej sledi (skoraj vsakič nova) vaja, ki najbolj pripomore k temu, da se ogrejemo in spotimo. 'Plešemo' rumbo, ča-ča, mambo, sambo,

se vrtimo, stopamo križno in kdo ve še kako, korakamo, se motimo 'na veliko' in predvsem zabavamo. Po »Sedaj pa po brisače,« sledijo trebušnjaki, sklece in temu podobne vaje, zaradi katerih se lahko znajdeš, lenoba kot si, precej blizu smrti, nazadnje pa se še raztegnemo, da se slučajno naslednji dan ne bi počutile, kot da bi nas povozil tovornjak.

Še nekaj globokih vdihov in izdihov ter aplavz za dobro opravljeno delo. In opozorilo: »Naslednjič vse kartončke s sabo, ker preverjam!«

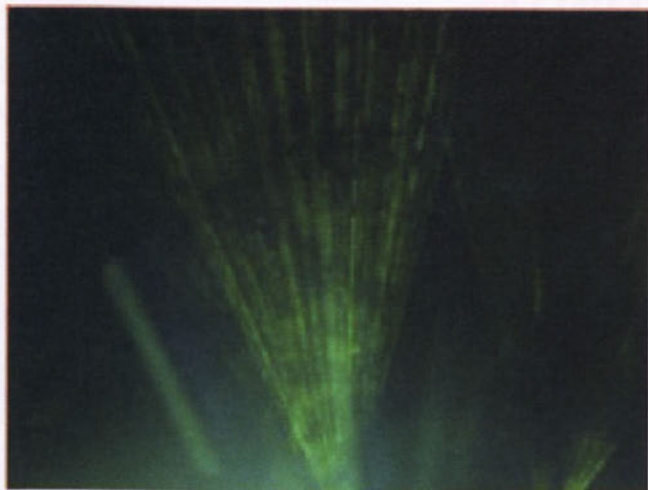
(slika je vzeta iz interneta)

ENDLESS SUMMER

Sreda, 26. kimavca, bo organizatorjem 1. letošnjega šolskega plesa ostala še dolgo v spominu. Nemalo vloženega truda je bilo poplačanega s prekrasnim večerom. Številne ure priprav za izbor glasbe, pripravo ozvočenja in svetlobnih efektov, stresna organizacija prizorišča, letanje sem in tja ... vse je bilo pozabljeno. Naj dodam še sam estetski videz udeležениh gostov, ki je le malokateremu predstavljal nepomemben faktor. Jedilnica ŠGV je nenadoma zažarela v vseh barvnih odtenkih, ki so se čudovito prelivali v oblakih megle in ustvarjali čarobno vzdušje. Pričakovanja so odsevala z obrazov vsakega izmed nas in na nobenem ni manjkala nasmeh. Še bolj prepričljiv pa je postal nasmeh

po uspešnem začetku. V ritmu živahnih melodij so se zatresla tla, ko so najbolj pogumni premagali začetno naelektrjenost. Ta se je spremenila v sproščujoč klepet plesnih koračkov. Ure so postale minute, te so se stekle v bežeče sekunde ... V želji, da razprostremo še zadnje nitke klobčiča, ki se je odvijal skozi cel večer, smo se predajali tako poletnim kot tudi malo manj s soncem obdanim ritmom do zadnje sekunde. Endless summer ali neskončno poletje nam je za nekaj ur podarilo poletno vzdušje, ki se kdaj pa kdaj še vedno neopazno prikrađa tudi med šolske klopi, od tam pa naravnost do srca.

Shade

»MOJ ODNOS DO FIZIKE SE JE PRECEJ SPREMINJAL«

Sebastian Mozetič je profesor fizike, doma iz Bilj. Poučuje na Škofijski gimnaziji Vipava, kjer spada med enega izmed najbolj zanimivih profesorjev. Njegove ure so vedno zanimive in sproščene, razen ob tistih dnevih, ko je resnično slabe volje ali celo uro sprašuje.

Da bi izvedeli kaj več o njegovem življenju, sem mu postavila nekaj zanimivih vprašanj, na katere je z veseljem (in tudi z malo težav) odgovoril.

1. Kako bi se na kratko predstavili?

Predstavil bi se kot Sebastian Mozetič, doma iz Bilj.

2. Kot nam je vsem dobro znano, ste profesor fizike. Kako da ste se odločili za ta študij? *Konec srednje šole sem prišel do ugotovitve, da ne znam drugega kot hoditi v šolo. Zaradi tega sem iskal smer, po kateri bi lahko celo življenje hodil v šolo. Glede na moje veselje so v finale prišle tri študijske smeri: umetnostna zgodovina,*

zgodovina in fizika. Za študij prvih dveh področij ne bi dobil štipendije, saj je bilo študentov (v tej smeri) kot "listja in trave", zato sem se odločil za fiziko.

3. Če bi lahko še enkrat izbirali, katerega bi izbrali? *Izbral bi istega.*

4. Komu se morate najbolj zahvaliti za vaše dosežke v življenju? *Vsekakor staršem in sestri, ker so mi stali (in mi še vedno stojijo) ob strani v vseh mojih težavah in življenjskih dogodivščinah, od poroke*

naprej pa še moji ženi za potrpežljivo prenašanje mojih muh.

5. Vam je delo profesorja všeč? Povejte nam, zakaj vam je in zakaj ni.

Moje delo mi je zelo všeč, saj je v razredih vedno pestro.

Ena izmed slabih lastnosti mojega poklica so konference, na katerih se (osebno) zelo dolgočasim.

6. V kakšnih razredih najraje delate?

V razredih, ki so pripravljeni delati in debatirati z vložki smeha in heca.

7. Katero je vaše najljubše (obvezno) opravilo, naloga?

Eno izmed najljubših opravil je debatna ura z dijaki – ko z mladimi skupaj razmišljamo in razglabljamo najrazličnejše stvari.

8. Česa se najtežje lotite?

Najtežje se lotim dela – fizičnih naporov, če seveda ti niso nogomet.

9. Kateri je bil vaš najljubši in kateri vaš najmanj priljubljen predmet v srednji šoli?

Najljubši je bil vsekakor fizika, najmanj priljubljen pa definitivno angleščina.

10. Kakšen je bil vaš odnos do fizike skozi vašo mladostniška leta?

Moj odnos do fizike se je precej spreminjal v odvisnosti od časa, v katerem sem bil – od zelo dobrega do katastrofalnega.

V prvem in drugem letniku srednje šole je bila ob polletju negativna ocena in temu primerno tudi odnos, v tretjem letniku pa se je začela fizika po lestvici predmetov vzpenjati, ker se je tudi znanje matematike bistveno izboljšalo. V srednji šoli pa sem imel najboljši odnos do fizike na zaključnem izpitu, ki se je končal z odliko.

V prvih dveh letih faksa se je odnos do fizike zopet skrhal, vendar je od tretjega letnika študija začel rasti in se še vedno vzpenja.

11. Katerega dogodka se najbolj spominjate, ko ste tudi sami gulili šolske klopi?
Spominjam se dogodka iz drugega letnika srednje šole, ko je cel razred na moj predlog odšel "špricat" slovenščino in fiziko. To je bil zame tedaj vrhunski dogodek.

12. Katera so najboljša leta v življenju? Zakaj?
Najboljša so študentska leta. Boš že videla, ko boš šla študirat (smeh).

13. Če bi še enkrat stopali skozi življenje, katerega dogodka ne bi ponovili?
(Kje si pa to dobila?) Verjetno bi se našel kakšen, vendar se ga sedaj ne spomnim.

14. Katere življenjske odločitve nikdar ne obžalujete?
Da sem se odločil za študij v Ljubljani (izven domačega kraja).

15. Imate vzornika?
Imam več vzornikov. Moja

največja vzornica je profesorica Mirjam Pirc – zaradi odnosa z dijaki. Drugi je profesor Roman Črv – kot zgled natančnosti in urejenosti pri podajanju snovi; in tretji je ravnatelj Vladimir Anžel zaradi potrpežljivosti, ki jo ima do sodelavcev na šoli.

16. Povejte nam, kakšen je (za vas) najlepši kraj na svetu, vaše najlepše ure v dnevu in vaš najlepši letni čas.
Najlepši kraj (po zunanji lepoti) je vsekakor vrt v Getsemani in gora Blagrov (Izrael), drugače je najlepši domači kraj. Najlepše ure so ure, preživete ob krožniku (smeh), najlepši letni čas pa so počitnice (smeh).

17. In za konec še, kaj bi vi predlagali dijakom za "lepo dijaško življenje"?
Skozi moja šolska leta me je spremljala misel: "Vaše delo je, da se učite, saj samo tako najboljše služite domovini."

Kristina Budin

»Majkemile!«

Gospod Stanko Fajdiga je duhovnik, profesor in najbolj popularen vzgojitelj v dijaškem domu Vipava! Ker vsi mislijo, da ga zelo dobro poznajo, sem pripravila z njim intervju, da boste ugotovili, kdo v resnici sploh je!

1. Vam je všeč vaše ime?

Nikoli nisem pomislil na to. Všeč mi je predvsem zaradi svetnika, po katerem sem dobil ime, in sicer sv. Stanislavu, ki je prišel do svetništva predvsem s čistim življenjem.

2. Kaj je bila vaša največja neumnost iz otroštva?

Pravzaprav jih je bilo več, ena izmed najhujših je bila, ko sva se z bratom igrala z vrvico, in sicer jo je on držal z zobmi, jaz pa sem vlekel in ko sem naenkrat preveč povlekel, sem bratu izpulil prva dva zoba (smeh)!

3. Ste imeli kdaj kakšno ljubezen in kdaj?

..(smeh).....v osnovni šoli, kot maturant, ampak nikoli nič resnega!

4. Najlepša leta?

Do sedaj so bila še vsa lepa, osnovnošolska zaradi brezskrbnosti, srednješolska zaradi prijateljev, sedaj pa zaradi ljudi okrog mene (mladih).

5. Kdaj ste se odločili za ta poklic?

Za ta poklic sem se odločil že kot otrok, ob svojem župniku in iskreni veri v družini, potrditev sem dobil na duhovnih tednih v Stržišču in pa, zanimivo, pri vojaki, ker sem tam občutil »brezzveznost« takega življenja in ponovni klic. Dokončna odločitev se je zgodila v zadnjih letih bogoslovja.

6. Vas je pri tem kdo spodbujal?

Da, in sicer duhovnik, sošolci in starši s tem, da sem čutil, da me v mojih dvomih in iskanju poti razumejo.

7. Kaj bi si želeli postati, če ne bi bili duhovnik in vzgojitelj? Študiral bi medicino ali pa zgodovino, veselilo me je tudi delo v naravi.

8. Vam je bilo kdaj žal, da se niste odločili za življenje z družino?

Da, predvsem, ker nisem mogel imeti svojih lastnih otrok, včasih pa tudi zaradi človeške bližine in toplote.

9. Če bi odšli nazaj v preteklost, katerega koraka ne bi ponovili?

Ne vem, zdi se mi, da mi je vsak korak prišel v življenju prav in sem se iz njega nekaj naučil!

10. Vam je všeč poklic vzgojitelja in zakaj?

Da, zelo, in sicer zaradi tega, ker imam priložnost od blizu opazovati osebno rast mladih

ljudi. Je tudi težko in odgovorno, ampak mi je vseeno všeč.

11. S čim se najraje ukvarjate? S tem da »zafrkavam« dijake...
.....(smeh).....!

12. Vaša najljubša hrana in pijača?

Od jedi mi je najboljša polenta s kislim mlekom, ko pa sem bil mlad, je bila to ena izmed mojih najslabših jedi! Pijača mi ni nobena najboljša!

13. Katera zvrst glasbe vam je najbolj všeč?

Klasična in duhovno ritmična.

14. Vaš najljubši del dneva in zakaj?

*Noč – ker lahko spim.....
.(smeh).....!*

15. Vas je kakšen film že pripravil do joka?

Da, že več. Kristusov pasijon, Frida ... ponavadi tisti, ki vsebujejo plemenito bolečino.

16. Katero je vaše sanjsko potovanje oz. bi bilo?

Po poteh apostola Pavla.

17. Kdo je vaš vzornik?
Imam jih več: Avguštin – ker je bil čuteč in nežen.

Ambrož – dober duhovnik in pastir.

Škof Jurij – ker je neposreden.

g. Zupet – ker ga zaznamujeta marljivost in tiha dobrota.

18. Kakšne, predvidevate, da bodo vaše zadnje besede?

MAJKEMILE..... (smeh)..... »HV-ALA TI ZA VSE« (ti z veliko začetnico)!

19. Vaš moto je:

Največ kar lahko narediš, je to, da si dober!

M.T.

Intervju z Urošem Vodopivcem

Dijak 2. a razreda, odličen košarkar, uspešen v šoli, priljubljen med prijatelji in sošolci ... Vse to je Uroš, zato smo se tudi odločili, da ga predstavimo v tokratnih Iskrah. Uroš se že nekaj let aktivno ukvarja s košarko in na tem področju žanje kar nekaj uspehov, zato smo se osredotočili predvsem na ta del njegovega življenja. Kaj je povedal o tem, pa v nadaljevanju.

1. Pri tvojem igranju košarke se zelo hitro opazi, da je za tabo že mnogo truda, treningov in tekem, pri katerih si dobil veliko novih izkušenj. Na začetku me

zanima, kdaj si se odločil za igranje košarke?

Za igranje košarke sem se odločil že v svoji rani mladosti, in sicer v 1. razredu osnovne šole. Moja sošolka mi je povedala, da je njen oče Primož Bačar trener košarke in da vabi mlade igralce k navi ustanovljenem klubu KK Ajdovščina. Ideja, da bi začel z igranjem košarke, mi je bila zelo všeč, zato sem se odločil, da bom poskusil s tem športom.

2. No, tega je potem že kar lep čas. Kakšni pa so tvoji prvi spomini na treninge, na samo igro?

Ja, spomini so čudoviti. Prva leta igranja košarke so se mi vtisnila v spomin na najlepši možni način, saj košarka ni bila nuja, temveč predvsem druženje in igra. Pa tudi tekme niso bile tekmovalno usmerjene, pač pa predvsem v sodelovanje in spoznavanje novih prijateljev.

3. Košarka je šport, v katerega je potrebno vnesti kar veliko vaj, tehnike in si pridobiti veliko izkušenj, tako na treningih kot na tekmah. Kolikokrat na teden imate običajno treninge in kako je s tekmami?

Treninge, ki trajajo uro in pol, imamo običajno petkrat na teden v Vipavi. Enkrat jih imamo v fitnesu, kjer skrbimo za mišično moč in kondicijo, štirikrat pa imamo treninge z žogo v dvorani, kjer se najprej pol ure ogrevamo, potem pa imamo 15 minut še raztezne vaje, da ne pride do poškodb. Po razteznihih vajah sledita še

tehnični in taktični del. Na koncu se še enkrat raztegnemo, da smo naslednji dan sposobni novih naporov.

4. Trening ti tako vzamejo kar veliko prostega časa in ti ga ne ostane veliko za učenje. Kako usklajuješ treninge in šolo? *Košarka in šola, predvsem pa MSN (smeh), mi vzamejo kar veliko časa. Pri tem mi veliko pomaga status športnika, ker imam potem napovedana spraševanja, zato si lažje organiziram učenje in treninge.*

5. V šoli dosegaš kar dobre rezultate. Kakšne rezultate pa si z ekipo dosegel na košarkarskem področju? *Z ekipo smo dosegli že kar nekaj uspehov. Najpomembnejši je bil v sezoni 2004/2005, ko smo v pionirski zasedbi dosegli 7. mesto v državi. Istega leta smo se tudi s kadeti prebili v prvo ligo, s katerimi smo prišli v drugi krog, vendar kasneje, na žalost, izpadli. Zame pomemben uspeh je bil tudi, ko sem se s pionirji udeležil treningov za reprezen-*

tanco, vendar je nadaljnjo pot prekrizala poškodba.

Dvakrat sem se udeležil tudi All Star tekme, kjer smo bili zbrani najboljši košarkarji Primorske.

6. Gotovo z navdušenjem spremljaš vse pomembne tekme. Za katero slovensko ekipo navijaš in za katero tujo stiskaš pesti za televizorjem? Si si katero od pomembnejših tekem ogledal tudi iz navijaških tribun?

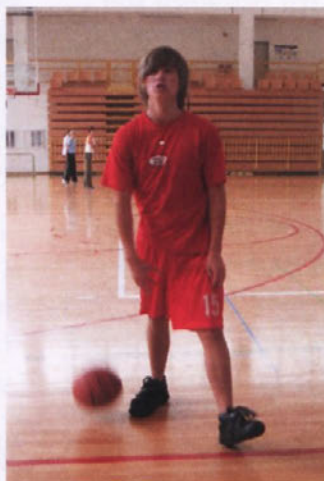
Moji favoriti v Ameriki so absolutno Cleveland Cavaliers, ki igrajo v NBA. V Sloveniji pa navijam za Union Olimpijo, za katero sem pred leti tudi navijal v živo na državnem finalu, ko so igrali proti Krki. Enkratno doživetje.

7. Za konec pa nam zaupaj še, kakšni so tvoji načrti za prihodnost v košarki in v zasebnem življenju.

Načrti ... O tem še ne razmišljam. Zagotovo pa vem, da bom igral košarko tudi med študijem v Ljubljani in moj mentor bo Emanuel Pavić, tako da se že veselim svojega igranja pri najboljših klubih. Ciljam na to, da bi igral pri KK Spodnja Kungota.

Za zasebno življenje pa imam skromne želje – postati hočem lastnik Microsofta, več pa ne bom govoru, ker je pač osebno.

Ana

ORKESTER IN BIGBAND IZ NEMČIJE

V začetku septembra smo na šoli gostili orkester in bigband Bischof-Neumann Schule iz Nemčije.

Z Anne-Marie, članico njihovega orkestra, smo se pogovarjali o bivanju v Sloveniji.

1.) What was the main reason to visit Slovenia with your school orchestra and bigband? (Kaj je glavni razlog, da ste s šolskim orkestrom in bigbandom obiskali Slovenijo?)

The main reason was to get a better community, because we have all ages in our group. There are students from grade 5 to 13. And we reached our aim and got along with each other very well. As our director Dr. Darko Heimbring lived a long time in Slovenia he suggested to go there and to get to know this beautiful country. He organized it very well and helped us to get a good impression from Slovenia. We were there too short to see everything, but the things we saw were very impressive.

(Glavni razlog za potovanje je bil, da bi izboljšali odnose v naši skupnosti, kajti sestavljamo jo dijaki vseh starosti – od petega do trinajstega razreda. Dosegli smo naš cilj in drug z drugim shajali zelo dobro. Ker je naš ravnatelj, dr. Darko Heimbring, dolgo časa živel v Sloveniji, je predlagal, da bi obiskali in bolje spoznali to čudovito deželo. Imeli smo premalo časa, da bi si ogledali vse, toda kar smo videli, je na nas naredilo zelo močan vtis.

2.) How does your journey (from Germany to Slovenia) look like?
(Kako je izgledalo vaše potovanje iz Nemčije v Slovenijo?)

We travelled by a bus having 78 seats, I think. That means

a very big one with two decks. We met at our school on at 6 o clock in the morning (Saturday 15. September 07) and arrived in Portoroz at 10 o clock in the evening. We had follower to carry all our instruments: celli, bass and the things of the band you can imagine ...We went through Austria of course.

(Zdi se mi, da je imel avtobus, s katerim smo potovali, 78 sedežev. Bil je zelo zelo velik, dvonadstropen. V soboto, 15. septembra, smo se ob šestih zjutraj dobili pred našo šolo in prispeli v Portorož ob desetih zvečer. Sledilo nam je vozilo, ki je peljalo vse naše instrumente: čelo, bas in vse ostalo. Potovali smo seveda preko Avstrije.

3.) Describe your week in Slovenia (performances, visits, accomodation ...).
(Opiši vaš teden v Sloveniji – nastope, nastanitev ...)

We stayed in Portoroz in the hotel Metropol hotel with 5 stars. It was a risk for the hotel to have a youth group in it. But

they wanted to try, if it works, and obviously it works. The accommodation was very well. We had many possibilities to swim and to relax there. The first day (Sunday) we visited Portoroz and Piran. We walked there and visited the church, in which we also sang. It was a very hot day; that was because we swan in the sea after the visit in the town. We moved in groups of about 5 to 10 people and looked around in the town alone or went swimming. In the evening the Big Band gave a concert in the hotel. It played very successfully for about an hour. The guests from the hotel liked it very much.

Monday we went to Bled in the Alps. We went to the little castle on the hill and visited the museum up there. Like every day there were some students, who presented their report about Bled. (Every student prepared a report and on the suitable place he presented it with his group). We liked the lake very much and saw how multifarious Slovenia is: with its alps and the sea- the nature is

really impressive.. In the evening the band had practise. We arrived late. Tuesday we visited Postojnska Jama. In front of it the big band gave a concert which took about an hour.

Because of that we didn't have to pay the price of 700 Euro for the entrance. The Postojnska Jama was a big event on the whole trip. It is really something special.

In the afternoon we arrived in Vipava and visited first the internat, where we also got a meal. (Thanks ;-)) We walked around the town and saw the school and the military museum (or how you call it). Your director explained everything to us and the Austrian girl translated the difficult things. In the evening we gave the concert and listened to your presentation about our school, which was really good. You know how the concert was.

Wednesday we visited the Episcopal gymnasium in the area of Ljubljana. We also gave a concert (again orchestra and big band) and got something to eat. We saw the school and

were explained something about the history of catholic schools in general. After this we visited the capital of Slovenia. We had a leader from the tourism organization, who explained everything to us. For example she told us about the famous architect and the poet.

(I don't remember the complicated names any more). She showed us the university and the church, which the pope Johannes Paul II. visited. We had the possibility to visit museums the German embassy, the institute of Goethe and some more things. I think Ljubljana will reach a higher position in the world the next years. It is a city underestimated by many Europeans, but they are wrong.

The last day we had free time and we relaxed in the sun and at the beach) from the hotel. It was a beautiful day and we felt as if it was hot summer.

Nastanjeni smo bili v Portorožu, v hotelu Metropol s petimi zvezdicami, za katerega je bilo sprejetje mladinske skupine tveganje. Toda želeli so poskusiti, če to lahko deluje, in očitno je. Nastanitev je bila zelo dobra. Imeli smo mnogo možnosti za plavanje in sprostitve. Prvi dan, v nedeljo, smo obiskali Portorož in Piran. Tam smo se sprehodili in obiskali cerkev, v kateri smo tudi zapeli. Bil je zelo vroč dan, zato smo po obisku mesta plavali v morju. Razdelili smo se v skupine po 5 do 10 ljudi in si ogledali mesto ali pa plavali. Zvečer je imel bigband koncert v hotelu. Igral je približno eno uro in to zelo uspešno. Gostom v hotelu je bil zelo všeč.

V ponedeljek smo šli na Bled. Sprehodili smo se do majhnega gradu na hribu in obiskali tamkajšnji muzej. Kot vsak dan, so imeli tudi tam nekateri

dijaki predstavitev znamenitosti – tokrat Bleda (vsak dijak je moral namreč sestaviti poročilo in ga na primernem kraju predstaviti ostalim dijakom). Jezero nam je bilo všeč in videli smo, kako raznolika je Slovenija – z morjem in Alpami – narava je zares impresivna. V večernih urah smo imeli vaje z bigbandom. Vrnili smo se pozno. V torek smo obiskali

Postojnsko jamo. Pred vhodom vanjo je imel big band uro trajajoč koncert. Zaradi tega nam ni bilo treba plačati 700 € za vstopnino. Postojnska jama je bila veliko doživetje na celotnem potovanju. Zares je nekaj posebnega.

Popoldne smo prispeli v Vipavo in obiskali dijaški dom, kjer smo imeli kosilo (Hvala! :-))

Sprehodili smo se po Vipavi, si ogledali šolo in vojaški muzej. Vaš ravatelj nam je vse pojasnil. Zvečer smo imeli koncert in poslušali smo predstavitev o naši šoli, ki je bila res dobra. Po koncertu smo se skupaj z nekaterimi dijaki vaše šole odpravili še na skupno večerjo. V sredo smo obiskali Škofijsko gimnazijo v Ljubljani. Tudi tam smo imeli koncert in pri-grizek. Ogledali smo si šolo in poslušali predstavitev o katoliških šolah. Za tem smo obiskali prestonico Slovenije – Ljubljano. Vodič iz turistične organizacije nam je pojasnil vse o mestu. Na primer: povedal nam je o slavnem arhitektu in pesniku (ne spomnim se več njunih zapletenih imen ...). Pokazal nam je uni-verzo in cerkev, ki jo je obiskal Papež Janez Pavel II. Imeli smo priložnost obiskati muzej nemške ambasade, Goethejev inštitut in drugo. Mislim, da bo Ljubljana dosegla visok položaj v svetu v naslednjih letih. Je mesto, ki ga mnogi Evropejci podcenjujejo, toda nimajo prav. Zadnji dan smo bili prosti in

odpočili smo si na soncu in na hotelski plaži. Bil je čudovit dan in zdelo se je, kot da je vroče poletje.

4.) What did you find the most interesting in Slovenia?
(Kaj se ti je zdelo v Sloveniji najbolj zanimivo?)

I liked Ljubljana most. Like I said in number 3 it is a city with many surprises, that will be more known in the next years, because Slovenia takes a higher position in the EU. But that is only one thing. I also liked the Postojnska Jama very much and the variety of the

nature, but also other things.

Najbolj všeč mi je bila Ljubljana. Kot sem že dejala, je mesto mnogih presenečenj, ki bo postalo bolj znano v naslednjih letih, kajti Slovenija prevzema višji položaj v Evropski uniji. Toda to je le ena stvar. Zelo všeč mi je bila tudi Postojnska jama in raznolikost narave, pa tudi druge stvari.

5.) What did you find the most strange/unusual in Slovenia? (Kaj se ti je zdelo v Sloveniji najbolj čudno/nenavadno?)

I thought it was very strange, that in Vipava live only 700 people also it's not so small. We have villages with about 1000 inhabitants and they are smaller. That is very strange. The other thing is that there is a boarding school on many schools. We do not have so many boarding schools. Most schools do not have one. Schools in Germany having a boarding school usually do not offer students living at home to visit the school. Of course you

also find that, but it is not so usual like in Slovenia I think.

Zelo čudno se mi je zdelo, da živi v Vipavi le 700 ljudi, čeprav ni tako majhna. Pri nas imamo vasi s približno 1000 prebivalci in so manjše. To je zelo čudno. Druga stvar so dijaški domovi, ki jih imajo pri vas mnoge šole. Mi nimamo tako veliko dijaških domov. Večina šol jih nima. Nemške šole, ki imajo dijaški dom, pa običajno dijakom ne nudijo možnosti, da bi bivali doma, ampak obvezno v domu. Seveda se najdejo tudi takšne, toda niso tako pogoste kot v Sloveniji.

6.) How did you like Škofijska gimnazija Vipava (students, teachers)? (Kako ti je bila všeč ŠGV (di-jaki, profesorji)?)

I got a very positive impressive of the school. It was good, that there were many students at the concert. Otherwise it had been a bit stupid for us: playing for nobody. But it was nice, that they were interested. I did not

see so much of the school, but the director was really nice and he took a lot of time to show everything to us. I liked that.

Dobila sem zelo pozitiven vtis o šoli. Bilo je dobro, koncerta so se udeležili mnogi dijaki. Drugače bi bilo za nas precej neumno: igrati brez poslušalcev. Toda bilo je prijetno, da jih je koncert zanimal. Nisem videla ravno veliko šole, toda vaš ravnatelj je zares prijeten in vzel si je veliko časa ter nam vse razkazal.

7.) Would you like to come again to Slovenia if you had a possibility?
(Bi prišla ponovno v Slovenijo, če bi imela možnost?)

Of course! I hope we can come another time. We did not see everything you should. You need a long time until you got to know a country with many famous places and you cannot do that in only one week. Perhaps you can come to Königstein and see Germany one time. Then we show you our school and the town ;-).

Seveda! Upam, da bomo še prišli. Nismo videli vsega, kar bi morali. Potrebuješ veliko časa, da spoznaš državo s tolikimi znanimi kraji in tega ne moreš narediti v enem tednu. Mogoče lahko tudi vi nekoč pridete v Königstein in vidite Nemčijo. Potem vam bomo mi razkazali šolo in mesto.

8.) Would you like to stay in touch with Slovenian students? (in which way - by emails, by letters ...)
(Bi rada ostala v stiku s slovenskimi dijaki?)

Yes, I think that would be a nice idea. I like being connected with students from other countries.

Ja, mislim da je to dobra ideja. Rada sem v stiku z diaki iz ostalih držav.

Helena, 4.a

SLOVENSKI ŠPORTNIKI

V tokratnih Iskrah smo se odločili, da naše glasilo malce popestrimo z novo rubriko Športni junaki mesecev. Tokrat ste na svoj račun prišli tudi tisti, ki vas velika sočutnost lirskih duš ali preprosto podajanje podatkov in opisovanje dogodkov ne zanima preveč. Torej za tiste, ki želite nekaj »več«, izvolite mizica je pogrnjena!

JUNAKINJA MESECA JULIJA?!

JOLANDA ČEPLAK

Vsekakor ni junakinja meseca julija, a ga je ravno ona najbolj zaznamovala s svojo dopinško afero. Kljub temu ostaja ena najboljših atletinj pri nas, čeprav se že pojavljajo razni dvomi in vprašanja o njenih dosežkih in ravno te dni potekajo zaslišanja pred protidopinško komisijo Atletske zveze Slovenije, kjer skuša dokazati svojo nedolžnost. Vsi upamo, da jo bo in da je le prišlo do napake pri postopku jemanja vzorca za preiskavo.

12. septembra 1976 se je v matično rojstno knjigo v Celju zapisalo ime Jolanda Steblovnik. Jolanda je živela ob Savinji do svojega 6. leta, nato pa se je preselila v mesto prizorišča letošnjega državnega prvenstva v atletiki za osnovne in srednje šole, v Velenje. V Velenju je obiskovala OŠ Šalek.

Njeni dosežki so se začeli že v osnovni šoli, kjer je nastopala na krosih in tam tudi zmagovala. Zato se je odločila, da se bo vpisala v Velenjski atletski klub. Tam pa so se začeli njeni pravi prvi uspehi v pionirski konkurenci. Takrat je bil njen trener Tomo Popetrov, ki je bil nasploh njen prvi trener. In dosegala je velike uspehe, ki pa so se zapisali pod zastavo države Jugoslavije.

Uvrstila se je na Evropsko mladinsko prvenstvo, kjer je dobila bronasto kolajno, na sredozemskih igrah v Bariju, iz katerega je prinesla srebro.

Ker se ji je zdelo, da je preobremenjena, sta s trenerjem Tomom začela sodelovati z Alešem Škobernetom. Aleš

je Jolandi predpisal drugačne treninge, predvsem pa je uvedel tudi šprinterske treninge in vaje za moč z utežmi. Uspehi so se kmalu pokazali. Joli (kakor jo kličejo) se je uvrstila v finale EP v Gentu in dosegla državni rekord.

Poročila se je in prevzela možev priimek Čeplak.

OSEBNA IZKAZNICA

Rojena 12. 9. 1976, Celje

Višina - teža 168 cm, 54 kg

Klub AD Jolanda Čeplak, Celje

Trener Tomislav Popetrov (do leta 2001)

Aleš Škoberne (od jeseni 2001 o novembra 2004)

Aleš Čeplak (od decembra 2004 dalje)

Število

reprezentančnih
nastopov 37x

Največji uspeh

Svoj največji uspeh je zagotovo doživela, ko je postala evropska prvakinja v dvoranskem teku na 800 m s časom 1:55,82 na Dunaju. S tem časom je tudi postala svetovna dvoranska rekorderka.

Leta 2002 je postala Evropska rekorderka na 800 m, s časom 1:57.65

Svoj najboljši čas (1:55,19) pa je dosegla v Belgiji.

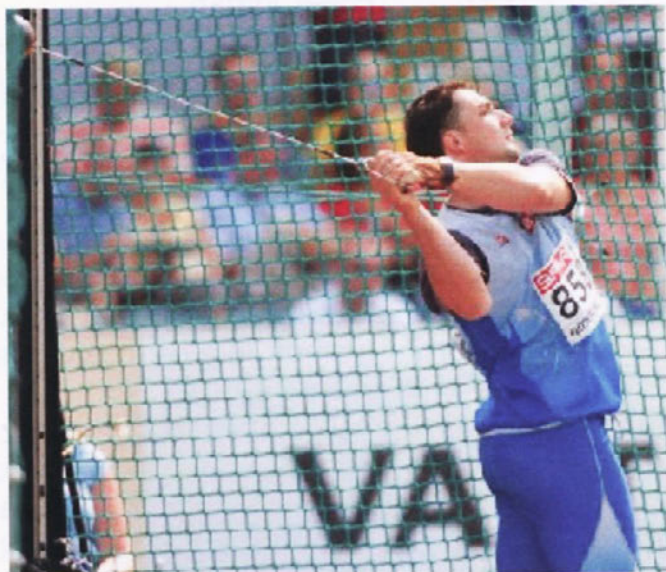
Dosežki:

- 3. mesto, evropsko dvoransko prvenstvo 2007 – Birmingham (800 m)
- 3. mesto, Olimpijske igre Atene 2004 – Atene (800 m)
- 2. mesto, Svetovno dvoransko prvenstvo 2004 – Budimpešta (800 m)
- 1. mesto, Evropsko dvoransko prvenstvo 2002 – Dunaj (svetovni rekord) (800 m)
- 1. mesto, Evropsko prvenstvo 2002 – München (800 m)
- 3. mesto, Svetovni pokal 2002 Madrid (800 m)
- 5. mesto, Svetovno dvoransko prvenstvo 2001 – Lizbona (800 m)
- 4. mesto, Evropsko dvoransko prvenstvo 2000 – Gent (800 m)
- 3. mesto, Evropsko mladinsko prvenstvo 1995 – Madžarska (1500 m)

JUNAK MESECA AVGUSTA

PRIMOŽ KOZMUS

V mesecu avgustu je na Japonskem potekalo svetovno prvenstvo v atletiki. Čeprav na njem ni nastopila naša najboljša atletinja Jolanda Čeplak (ker naj bi jemala nedovoljena poživila), nas je presenetil naš najboljši metalec kladiva Primož Kozmus, ker je dosegel enega največjih uspehov slovenskega športa. Brežičan Primož Kozmus je v finalu na 11. Svetovnem prvenstvu v atletiki v Osaki na Japonskem v metu kladiva osvojil srebrno odličje. V šestem poskusu je kladivo vrgel 82, 29 metra in se slovenskemu rekordu (82, 30 m), ki ga je dosegel 10. junija letos v Bydgoszczu na Poljskem, približal na vsega centimeter. Primož Kozmus se je rodil 30. 9. 1979 v Novem mestu. Za atletiko, predvsem za met kladiva, ga je navdušila sestra Simona, ki je tudi sama slovenska rekorderka v metu kladiva. Čeprav je že nekaj let v vrhu

v disciplini meta kladiva, pa je bil vseeno v Sloveniji ob tekaških zvezdah zapostavljen.

OSEBNA IZKAZNICA

Rojen: 30. 9. 1979, Novo mesto

Višina: 188 cm

Teža: 106 kg

Klub: AT FIT, Brežice

Trener: Vladimir Kevo

Priznanja: slovenski atlet leta 2003 in 2004

Dosežki na največjih tekmovanjih:

2. mesto na SP-ju 2007

7. mesto na EP-ju 2006

6. mesto na OI 2004

5. mesto na SP-ju 2003

25. mesto na EP-ju 2002

5. mesto na sredozemskih igrah 2001

38. mesto na OI 2000

JUNAK MESECA SEPTEMBRA

JAKA LAKOVIČ

Jaka Lakovič je nedvomno junak meseca septembra, saj je bil eden izmed najboljših igralcev svoje izbrane vrste na Evropskem prvenstvu v košarki v Španiji.

OSEBNA IZKAZNICA

Višina: 186 cm

Igralno mesto: organizator igre

Rojen: 09. 7. 1978

Klub: Barcelona (Špa)

Nekdanji klubi: Slovan (Slo), Krka (Slo), Panathinaikos (Grč)

Št. nastopov za reprezentanco (uradne tekme): 35 (14. na večni lestvici)

Prvi nastop: 31. avgust 2001 (proti Španiji)

Točke na uradnih tekmah: 363 (10. na večni lestvici)

Vzdevka: Jale, Jake

Hobiji: Tenis, odbojka na mivki, plavanje

Košarkarske osebnosti, ki so name naredile največji vtis:

Željko Obradović, Dražen Petrović, Magic Johnson, Mi-

chael Jordan

Moto: Nikoli ne odnehaj, če »padeš«, vstani in poskusi ponovno.

Zakaj ravno košarka? I love this game.

Rodil se je v Ljubljani, 9. julija 1978. Visok je 186 cm, njegova teža pa se giblje okoli 79 kilogramov. Igra na mestu organizatorja igre.

Košarko je začel trenirati z 12-imi leti, igral je tudi na nekaj slovenskih in grških All Star tekmah. Lakovič je redni član slovenske reprezentance in se je z njo udeležil vseh večjih tekmovanj v zadnjem času. Je tudi igralec z eno najvišjih ocen na eni tekmi Evrolige, tj. 55.

Jaka je začel igrati pri Slovanu. V sezoni 2001/2 je prestopil h Krki, s katero je nastopal tako v slovenskem prvenstvu kot tudi v Evroligi. Kasneje je prestopil h grškemu klubu Panathinaikos, za katerega je igral do sezone 2005/6. V sezoni 2006/7 se je preselil v Španijo. Tudi pri Barceloni je Jaka eden od nosilcev igre.

V prostem času se družijo pred-

vsem s prijatelji. Skupaj hodijo
žurat, igrajo tenis ... Poleg
tenisa in košarke ima rad tudi
ostale športe, poleti plavanje,
pozimi smučanje ...

T_{lv}

VPRAŠANJE KRIVDE IN KAZNI V TUJCU IN ZAPRTIH VRATIH

Camusov Tujec in Sartrova Zaprta vrata sta eksistencialistični deli, ki obravnavata človekovo bivanje na svetu in njegov odnos do le-tega. Skupno pa imata tudi to, da igra v obeh delih zločin pomembno vlogo. Prav preko zločina – umora je mogoče

razglablјati o vprašanju eksistence. Glavni liki storijo zločin, nato pa jih svet kaznuje. Camusov antijunak Meursault je obtožen na smrt, Sartrovi Garcin, Estelle in Ines pa v peklu kaznujejo drug drugega. V Camusovem romanu nastopa Meursault, tujec v »nor-

malnem« svetu, in zločin, ki ga stori, je umor Arabca. Vsaj tako bi se zdelo površnemu bralcu, v resnici pa je Meursaultova krivda njegova bit, njegova filozofija življenja, to, da je in kako je pokopal svojo mater. Njegova krivda je njegov obstoj, čeprav je bolj prav, da rečemo, da ni izpolnjeval norm normalnega človeka. Ljudi je navdal z gnusom in bil nazadnje obsojen zaradi tega, ker je pokopal svojo mater. Sam Meursault pravi, da ga v tisti sodni dvorani ni nihče razumel, razen morda nekega mladega novinarja (ki je sam Camus). In zato so ga usmrtili. Zanje je bil upornik, nečloveški stvor, tujek, ki ga je bilo treba odstraniti iz družbe. Ampak kdo je Meursault zame? Meursault je bil svoboden človek, ki ga niso utesnjevale družbene norme, čeprav je zanimivo, da jih je nekaj vseeno izpolnjeval. K prijatelju si je šel izposoditi žalno obleko za materin pogreb, ni pa si je kupil. To lahko razumemo kot pomanjkanje ljubezni do

matere ali pa kot ravnodušnost do pravil družbe. Prav tako je dan po pogrebu začel ljubezensko razmerje, če bi temu lahko rekli tako. Meursault namreč ni izražal čustev, čeprav lahko na več mestih opazimo, da jih ima. Nerešeno vprašanje pa je, ali se mu zdijo nepotrebna ali pa se jih boji. Nedvomno pa je to še eno odstopanje od normalnosti. Meursault je v bistvu upornik v nesmiselnem svetu, ki ga ne razume in mu je tuj. V svojih zadnjih dneh veliko premišljuje o svoji krivdi. Pogosto omeni, da smo vsi malo krivi, poleg tega pa na začetku sojenja verjame, da bo obravnavo prestal, ko se bo uklonil normam. Kasneje pa nase sprejme kazen kot izhod iz nesmiselnega sveta, ki naj bi bil kriv za njegov zločin, kot pravi sam v zagovoru. Za to, da ubije človeka, Meursault obtoži sonce. Njegovo človečnost najlažje opazimo v njegovi potrebi po družbi sočloveka, kar nazadnje pokaže tudi s svojo zadnjo željo: želi, da umre ob spremljavi krikov sovraštva. Zame je

Tujec zanimiv človek in je junak tega nesmiselnega sveta. Sartrovo delo nekako sovпада s Tujcem, le da tu spremljano dogajanje po smrti. In ker so bili glavni liki seveda zločinci, jih srečamo v peklu. Nihče od njih pa nad tem ni presenečen, kot da bi se zavedali svojih dejanj in krivde, ki jih je pripeljala tja. Ne vedo pa, zakaj so ravno oni trije prišli v eno (skupno) sobo. Če je v Tujcu bolj poudarjena krivda, se v Sartrovi drami vse odvija okrog kazni. Garcin, Estelle in Ines so bili v življenju zlobni, celo sadistični, zato njihova krivda ni vprašanje. Kolikor pa nam je znano, so živeli normalna življenja ljudi z vsemi čustvi, ki spadajo zraven. To pa je bistvo njihove kazni. Garcin je trpinčil svojo ženo, se delal junaka, a v resnici je strahopetec. Estelle, izredno egoistična in brezbrizna za čustva drugih, si obupno želi biti ljubljena. Ines pa, tako kot Garcin, sadistka, polna sovraštva in prezira, potrebuje novo žrtev. Tako nazadnje drug drugemu v kazen pristanejo skupaj. Garcin

se mora pri Ines potrditi kot junak, Estelle hoče Garcinovo ljubezen, Ines pa ne more prenašati (prenesti), da bi se kdor drug imel lepo. Skupaj so torej v nerazrešljivem trikotniku in to za večno. Kljub temu pa pokažejo svoj upor proti nesmiselnosti položaja z Garcinovimi zadnjimi besedami: »No, pa nadaljujmo«. Camusov roman in Sartrova drama sta kot eksistencialistični deli povezani s krivdo in kaznijo, saj ti dve človeka na

svetu omejujeta in z zakoni in pravili določata količino (mejo?) človekove svobode. Prav zato človek, niti Meursault, ne more biti popolnoma svoboden. Lahko smo krivi svojega bitja ali svojih zločinov in vsakega zato čaka kazen. Lahko se torej svetu uklonimo in v njem brezplodno iščemo smisel ali pa se upremo in nas družba ali izobči ali odstrani.

Marko, 4.a

POEZIJA

KO BI ...

Ko bi lahko vsa čustva razlila,
kdo ve, kaj bi ta poplava storila.
Bojim se, da bi rušila mostove,
najbrž bi spremenila bregove.
Ker v vsakemu od nas je ta čar,
ker preprosto moramo nekaj čutiti,
moramo in hočemo se za boljše boriti.

Ker to je del nas, ker obstaja to hrepenenje,
želja, da bi ljubili,
Obstaja velika, velika želja,
da bi nekaj z bližnjim delili.

Ker vsako srce se hoče veseliti,
hoče v naravo in se lepote naužiti,
hoče do človeka,
mu svoje upe in sanje podariti.
Mora in išče bližino.
In išče v srcu mir in tišino.

Sedaj boste dejali – kaj pa vse slabo?
Vse tisto, kar človek v srcu skriva,
kar na slaba občutja vpliva.

A človek je bitje, ki hoče ljubiti,
človek v osnovi je bitje, ki hoče deliti.
Zakaj bi se bali,
ljubezen je zagotovo grajena na najtrdnjejši skali.

JAZ VEM ...

Ko bi se vsa čustva človeštva
razlila, vem –
svet bi na bolje spremenila.
Življenje s sončne strani ...

Kdaj se sprašujem,
zakaj sploh živim.
In sanjam, se mučim
in strašno trpim

A vedno redkeje se vprašam:
ZAKAJ?

In raje nasmejem se v nov dan.
Namesto da tarnam, se zdaj
veselim,
nekoč sem prosila, zdaj hvala
kričim.

Morda se kdo vpraša – čemu
vse to ...

kje neki zjutraj bistvo odkrijem,
zakaj se pred spanjem veselo v
odeje zavijem,
čemu vsak trenutek sreče
hrepeneče izpijem ...

Odgovor je jasen – zato ker
živim,
ker še verjamem v dobro,
izzivov novih si želim,
in ljubim in sanjam, verujem in

upam,

in ker v voljo Najvišjega zau-
pam ...

Da pa me v pesmi tej kam ne
zanese,
napisala bom piko (a ne prav
veliko).

Saj pesem se ta ne bo tu
končala,
le na papirju ne bo se pisala.
V življenju bo mojem tkala
novih stihov,
polni bodo veselja, solz in
hrepenečih vzdihov ...

Ana

KLIC PO LJUBEZNI

Vsak kliče po ljubezni – vsak.
Vsak kliče po tej veliki stvaritvi
sveta,

Hoče jo zase.

A drugemu – jo rad da?

Prav vsak – vsak kliče po lju-
bezni,

išče jo v temi in v tišini.

Išče v hrupu, zabavi.

Išče jo tam, kjer je n.,

Če le uprte v nekaj so oči.

Strga in tuli,

praska, se bori, ljubezni pris-
vaja si.

Hrepeni po telesu, po roki in
licu,

po ustnicah sladkih, toplini,
prvemu vtisu.

Potem pa joče, se izgubi – išče
znova,

išče poti, kjer ga ne čaka svo-
boda!

Kot nemirni lovci hodimo po
svetu,

velika vreča nam vsi preko ra-
men,

vreča za ljubezen, da nam
kam ne uteče,

ta vreča je groba, da čustvo ne
opeče,

držimo jo trdno a daleč od
sebe,

ne dotika se srca –
da naših čustev ne izda.

In potem ostanemo sami in se
zavimo,

da hočemo tudi dajati,
da si želimo osrečevati,
da hočemo in si želimo ljubiti
– deliti.

In verjeli ali ne – ljubezen nas
sama najde,

ker je bila vedno z nami,
le da je še spala ...

Na trenutek popolne daritve
čakala

Oh, ko bi vsakogar
osrečevala!!!!!!

Ana

ŽIVLJENJE Z TEMNE PLATI ...

Prepir, zloba jeza in laži,
veliko žalosti veliko grdobij.
Vse je slabo – ljudje so tečnobe,
vse sovražim – vse gre narobe .

Kje je sreča?
Kje je smeh?
Ne verjamem več v ljubezen?
Ne vidim isker v očeh ljudeh!

Ker pride stiska in se ti zdi,
da konec je vseh poti.
Kako bi človek kar obstal,
vse svoje sanje, upe, želje hudiču da l...

A takrat človek vidi da neumno je,
če pravi, da ves svet brez smisla je.
Se spet zaveda sonca, zvezd,
si poje, skače vriska in išče novih srečnih cest..

Ana

GNILOBA

Gniloba v srcu, gniloba v glavi,
umazane misli, smeti v naravi.

Smrdljiva prevleka svet naš
prekriva, življenje mori in um
nam mrači.

Mračne podobe tavajo v temi,
utapljammo se v smradu, nazaj
ni več poti.

Zaman zrem v daljavo, da luč
bi uzrl, da na žarek upanja bi
se oprl.

Vidim le mrak in hinavske
obrise, spomin na pretekle
grozeče kulise.

ODPRTINA

Odprtina požira in vleče,
širi zdaj rane skeleče.
Pred očmi odpira se silna glo-
bina,
zrak reže kot noža ostrina,
ko vase požira te odprtina.

SMETIŠČE

Hodim po smetišču, polnem
smeti,
Vsaka od njih se znana mi zdi.

Smetišče misli povsod okrog
mene,
a jasne in čiste od njih ni no-
bene.

Dneve in dneve brskam po
kupih in iščem tisto pravo,
ki bi zbistрила mi misli in glavo.

URA TIŠINE

Vneto razmišljam
med to uro tišine
vse težke misli

vroč zrak mi kroži
okoli telesa in me
nežno uspava

zvonik nabija
udarec me v trenutku
vrže pokonci.

J.

1, 2, 3, 4, 5 ...

V zahodnem svetu se večkrat odvijajo tekmovanja v "žretju" hamburgerjev. Zmaga tisti, ki prej poje največ.

Okrog 18 000 otrok na svetu vsak dan (danes, včeraj tudi) umre. Zaradi lakote. Tudi tisti, ki preživijo, se težko razvijejo v zdrave odrasle ljudi. V nekaterih državah je zaradi lakote fizično pohabljenih več kot 60 odstotkov ljudi. Lakota znižuje inteligenčni količnik. Tistih seveda, ki so preživeli.

Zaradi lakote.

Približno vsakih pet sekund zapre utrujene oči otrok.

1, 2, 3, 4, 5 ...

Danes ni jedel zajtrka.	Mama, lačen sem.
Lačen je moral priti sem, da bo še veliko prostora notri, zato ga je spustil. Danes je drugačen dan.	Danes ni jedel zajtrka. Lačen je včeraj zaspal.
Vsak dan je sit, briše si mastne debele ustnice, in vzame še. Čeprav je sit. Vsak dan.	Mama, lačen sem. Bo danes drugačen dan?

Tu je, da bo pokazal. Pripravljeni so že. Mize so polne, trdne, da zdržijo težo hrane, sodnik čaka. Že se zasliši visok žvižg. In on začne. Golta in golta, nenasitno, meče vase hrano, čim hitreje, da bo šlo, čim hitreje, da bo prvi, da bo zmagal, bodo ploskali in kričali. Vpili bodo vsi, ki so prišli navijat zanj, glasno vpili z nerazločnimi kiki njegovo ime. Nasmejal se bo, da se bo pocedil sok s kotov njegovih ust. Sit in zadovoljen.	S koščeno ročico spodi črno muho, ki žejna išče vode na razpokanih ustnicah pod smrkavim noskom. Njegov pogled je resen in otožen, kot pogled odraslega. Igračka, spletena iz suhih vejic, ki jo drži med prsti, priča, da je še vedno otrok. Mamo čaka in se igra prelepe pravljice in igre, da pozabi, da je ni. Dolgo dolgo je že ni. Nasmeje se, spodi muho z ust, ki je vsiljivo izkoristila ta hip, ko je pozabil, da danes še ni pil.
On pa žre, hitro in objestno, da ga kdo ne prehit, meče vase mehek kruh.	Mama, lačen sem.

V trebuhu ga stiska, kislina ga peče. A ne sme se ustaviti, zmagati hoče. In naprej hiti, hiti, golta, hitro, mudi se. Ne prežveči sendviča, stlači ga po žrelu navzdol, še kup jih je, ki jih mora dati vase. Z rokami grabi po njih, maha, da jih par vrže po tleh. Razletijo se.	V trebuščku stiska. Mama se vrne. Molči. Že spet ni dobila ničesar tam, kjer so ljudje zavr-gli, zaman je iskala, vrnila se je praznih rok. Otroka ne pogleda v oči, ve, da je lačen in žejen. Nase še pomisli ne. Prime ga za ročico. Ne smeš se ustaviti, zmagati moraš! Mu hoče povedati. Naj se bori, da bo živel, življenje je pravična igra! Pravična? Blagor lačnim ...
Vse je umazano že. Po tleh bele drobtine, nikogar ne skrbi, pometli jih bodo in vrgli nekam v smetnjake. Sodnik prešteje kose po tleh, da mu prinesejo nove. Da bodo vsi enako pojedli. Da bo igra pravična.	A ni prepričljiva. Skrbi jo. Ko bi mu lahko dala vsaj majhen košček, požirek vode, nekaj semen, da bi jih zmlel med zobki, bi dobil malo upanja.

Ljudje pa kričijo, navijajo, vzpodbujajo. Vzpodbujajo? Daj, goltaj! Žri, žri še bolj, da ne bo nič ostalo! Žri, da boš zmagal! Odpne gumb na hlačah. Pretesno je. In ponovno začne. Z oteklimi rokami stlači skupaj v mastno kepo hamburger, da ga bo lažje vrgel vase. Bo šlo manj časa. Bo prej.	Mu hoče povedati. Naj se ne ustavi, kot se jih je že toliko. Jutri bo gotovo jedel, in pil bo. Mu pravi pravljico o tem, kako bo jutri, ko bo bolje. Kako mu bo prinesla skorjico kruhka in dobro čisto vodo, ki bo tekla in tekla v nedogled ... Takrat otrok pogleda svojo mamo in spet spodi črno muho. S sočutjem. »Mami! Kaj muha bo tudi dobila vodo, mami? Žejna je, veš.«
In začno odštevati sekunde. Še malo, še zadnje ugrize. Divje, kot še nikoli. Še zadnje kose mastnega mesa k kruhom, oblitim s kečapom, si tlači med zobe, in nazadnje požre vse kar celo, ne da bi žvečil, saj se mudi, mudi se, saj že odštevajo, ni več časa, samo še malo. Cedi se mu po bradi, ni časa, da bi se obrisal. Kako bi šel nekam, ter bruhal vse iz sebe! Ne zdrži več. Samo še malo, samo še ta masen kos, glej, kako navijajo, glej jih, kako kričijo in odštevajo! Samo še malo, še malo, mi kričijo, daj, baši, baši se! Samo še....	1, 2, 3, 4, 5 ... Ivana, 2. b

PRO ET CONTRA (O OCENJEVANJU)

PRVO MNENJE

Pri vsaki radikalni spremembi obstoječega utečenega sistema se vedno pojavlja vprašanje, kaj je bilo s starim sploh narobe?

Menim, da je sistem opravičevanja, kot ga poznamo sedaj in ki je v veljavi že vrsto let, popolnoma ustrezen in da za prehod na procentualno določeno obvezno prisotnost ni potrebe, sploh pa ne na naši šoli. Mogoče bi se novi sistem dobro obnesel na kateri od večjih gimnazij in drugih srednjih šolah, kjer imajo številne težave z neopravičenimi izostanki od pouka, zdi pa se mi, da se ta problem na naši šoli ne pojavlja. Tako bi nov način opravičevanja in beleženja odsotnosti le otežil delo in povzročal dodatne preglavice tako dijakom kot profesorjem, ki bi se ga mogli na novo navaditi.

Zdi pa se mi tudi, da bi procentualno določena obvezna prisotnost močno otežila šolanje dijakom z zdravstvenimi problemi ali pa takim, ki bi bili v določenem šolskem

letu le nekoliko bolj podvrženi različnim obolenjem. Ure odsotnosti bi se za omenjene dijake nabrale veliko prehitro in po nepotrebnem bi se morali obremenjevati s procenti prisotnosti in z grožnjo predmetnih izpitov, namesto da bi svoj čas koristneje izrabili za učenje zamujene snovi.

To je le moje mnenje, verjamem pa da se bodo starši dijakov in profesorji pravilno odločili glede uvedbe novega sistema.

Jan, 4. a

DRUGO MENJE

Vodenje evidence prisotnosti in ukinitev opravičevanja je bolj primeren za šole, na katerih so neopravičeni izostanki od pouka (beri: »špricanje«) pogosti. Pri nas pa tega skoraj ni. Tako se mi zdi, da bi bilo najbolje, če bi ostal star način opravičevanja. Problem vidim namreč v tem, da bi morali biti dijaki pri pouku 85–95 % (odvisno od tega, kako se šola odloči). Vzemimo na primer predmet slovenščine. Vseh predvidenih ur tega predmeta je v enem letu 140, in če šola izbere 95 % obvezno prisotnost, bi lahko v celem letu manjkali samo 7 ur. In če bi bili npr. 2 tedna bolni, bi morali opravljati izpit iz slovenščine. Mislim, da je bolj pametno, da nam še naprej za upravičene odsotnosti pišejo opravičila starši in tako nam ne bo treba skrbeti za vsako uro, pri kateri manjkamo.

TB

BARVE

VPLIV BARV NA ČLOVEŠKO TELO IN DUŠEVNOST

KAJ JE BARVA?

Nenehno se gibajoči delci v vesolju ustvarjajo različna elektromagnetna valovanja z različnimi valovnimi dolžinami. Belo sončno svetlobo, ki se zdi povsem brezbarvna in neotipljiva, torej sestavljajo različna barvna valovanja drobnih delcev in vsako barvno valovanje ima svojo valovno dolžino.

Barve v sončni svetlobi postanejo vidne, ko belo barvno svetlobo razklonimo s prizmo. Ker imajo barve različne valovne dolžine, se lomijo pod različnimi koti. Človeško oko zaznava le 40% barv sončne svetlobe. Vrstijo se od rdeče, oranžne, rumene, zelene in modre do vijolične.

Te barve zaznavamo, vidimo, zato spadajo v vidni spekter. Zunaj vidnega spektra pa so ostali elektromagnetni žarki z daljšimi oziroma krajšimi valovnimi dolžinami (npr.: radijski valovi, infrardeča svetloba, ultravijolična svetloba, rentgenški žarki, žarki gama...).

KAKO ZAZNAVAMO BARVE?

Barve v glavnem zaznavamo z očmi, saj sončna svetloba vstopa v telo večinoma skozi kožo in vdihujemo z zrakom. Ko barvo zaznamo z očmi, to sproži živčne dražljaje, ki po vidnem živcu odpotujejo v vidno središče možganov, v hipofizo in epofizo. Svetlobnih dražljajev ne potrebujemo le za vidno zaznavanje, ampak svetloba tudi spodbuja ali zavira številne telesne funkcije. Raznobarvni žarki vplivajo na rast, krvni tlak, temperaturo telesa, delovanje mišic, spanje, možgane in imunski ter živčni sistem. Ne učinkujejo pa le na naše telo, ampak tudi na naša čustva, razpoloženje in umske sposobnosti.

Svetloba prodira v naše telo tudi skozi kožo. Tako lahko na primer občutimo toploto infrardeče svetlobe, če smo izpostavljeni soncu. Čeprav se tega, da barve zaznavamo tudi s kožo, v glavnem ne zavedamo, je na konicah prstov in na

drugih delih telesa mogoče razviti občutljivost za barvno energijo. Mnogi slepi lahko razločijo barve, ko s prsti ali rokami potipljejo kak predmet.

RDEČA BARVA

Rdeča je barva krvi, ki spodbudno deluje na srce in krvni obtok.

Je zelo močna barva. Pomaga nam premagati malodušje in negativne misli. Pomeni pa tudi jezo. Če je okoli nas preveč rdeče barve, smo razdražljivi in nepotrpežljivi.

Bila je barva rimskega boga vojne Marsa. Tudi danes jo povezujemo z vojno, kajti rdeča in črna sta bili barvi ruske revolucije, pozneje pa so ju prevzeli nacisti v Nemčiji.

ORANŽNA BARVA

Oranžna blagodejno vpliva na prebavo. Pod njenim vplivom se izločajo telesne tekočine. Velja za veselo in živahno barvo, saj osvobaja in sprošča naša čustva. Odpravlja samopomilovanje in pomankanje samospoštovanja. Torej nam vrača vero v življenje in vliva

pogum.

Oranžna na Japonskem in Kitajskem velja za barvo sreče in ljubezni, oranžne halje budističnih menihov pa pomenijo ponižnost.

RUMENA BARVA

Rumeni svetlobni valovi stimulirajo možgane in nas naredijo budne, trezne in odločne. Ta barva tudi krepi živčni sistem in ustvarja energijo v mišicah. Tudi rumena je vedra barva. Povezujemo jo z izražanjem misli in intelektualnim delom. Je spodbudna, krepi bistrumnost in izboljšuje spomin. Pomaga nam pri boljši organiziranosti, povečuje razsodnost in s tem smisel za dobre, pravilne odločitve. Ob rumeni barvi postanemo optimistični in somozavestni. Medlo rumena barva pa je barva strahu. Hindujcem, pa tudi kristjanom, rumena barva ponazarja življenje in resnico.

ZELENA BARVA

Zelena prek živčnega sistema sprošča mišice v prsnem košu in omogoča globlje in počasnejše dihanje.

Pomaga nam, da se poglobljeno povežemo z drugimi ljudmi in seveda z naravo. Nagonsko jo poiščemo, kadar nas muči napetost, saj nas navda s sproščenostjo, lenobnostjo in udobjem. Citronasto in olivno zelena pa lahko škodujeta telesnemu in čustvenemu zdravju, saj sta povezani z zavistjo in zamero.

V evropski in kitajski tradiciji je zelena povezana s pomladjo in novo rastjo, novim rojstvom, novim življenjem. Za islam je ta barva sveta, kajti po njihovem

izročilu je Alah navzoč v naravi in ga nikoli ne prikazujejo v človeški podobi. Tako je zelena postala barva preroka.

MODRA BARVA

Modra je povezana z grlom in žlezo ščitnico, znižuje krvni tlak, zožuje žile in preprečuje vnetja. Temno modra pa prispeva k uravnavanju spanja.

Je umirjena barva, ki nas sprošča, pomirja in tolaži.

Varuje nas pred hrupnostjo in vročičnostjo dneva. Spodbuja umski nadzor, krepi ustvarjalnost in jasnost misli. Preveč temno modre barve lahko deluje depresivno.

Modra ponazarja tudi mir, resnico in sodelovanje, zato je uporabljena kot barva ozadja na zastavi Evropske unije.

VIJOLIČNA BARVA

Vijolična vpliva na možgane in zmanjšuje občutek lakote. Učinkuje očiščujoče in razkužilno. Pomirja in blaži vročinske izpuščaje in opekline. Močno vpliva na naše duševno počutje, zato jo v psihiatriji uporabljajo za zdravljenje bol-

nikov s psihičnimi težavami. Ta barva pomaga doseči duševno ravnovesje, preganja obsedenost, strah in razburjenost. Povezujemo jo z umetniškimi vzgibi, ideali, skrivnostnostjo in občutkom za lepoto, saj prinaša navdih in čutnost. Je barva globokih sprememb, sočutja, usmiljenja in duhovnosti.

Razkošno temno vijolično barvo so vselej povezovali s plemstvom in duhovno oblastjo, saj so si to drago barvilo lahko privoščili le najpremožnejši.

BELA BARVA

Bela barva ponuja varnost, mir, zavetje in občutek svobode. Preganja razburjenost in obup. Preveč te barve deluje hladno in nas navda z občutkom osamljenosti.

Bela pomeni brezmadežno čistost, zato se večina nevest poroči v belem.

ČRNA BARVA

Črna barva tolaži in varuje, hkrati pa učinkuje skrivnostno. Povezana je s tišino,

neskončnostjo, je neraziskana, pasivna in lahko nam celo preprečuje, da bi se razvijali in spreminjali.

Za prvotna ljudstva, ki so živela na prostem, je črna noč pomenila mirovanje in tišino. Ker pa je bila tema tudi strašljiva in nevarna, so črno povezali s smrtjo.

ZAKLJUČEK

Ljudje imamo zelo oseben odnos do barv. Pogosto si nagonsko privoščimo zdravljenje z njimi, tako, da se odenemo v oblačila določene barve. Vendar to večinoma počnemo nezavedno.

Obstajajo pa tudi razni načini zdravljenja z barvami, ki so jih poznali že v pradavnini, danes pa jih na novo odkrivamo.

JE HODITI NA ŠKOFIJSKO RES TAKO TEŽKO?

Večno vprašanje vsakega dijaka naše šole. Priznati je treba seveda, da nam je vse prej kot lahko obiskovati našo šolo. Aktualni primer je, recimo, letošnji novi pravilnik, katerega prejeti je imel čast sleherni dijak. Jasno nam je bilo povedano, da nam ga niso izročili kakor darilo za novo šolsko leto, ampak s trdnim namenom: da ga, kolikor toliko, upoštevamo. Da, res nam ni lahko, ampak ne le zaradi pravilnikov in prijaznih vendar (včasih) prezahtevnih profesorjev, ampak tudi zaradi vsesplošnega, prevladujočega javnega mnenja o naši šoli, ki je, resnici na ljubo, večinoma zelo zmotno.

Škofijska gimnazija Vipava ali ŠGV.

Večini se niti sanja ne, da kaj takega sploh obstaja. Ne sanja se jim, za kaj gre. Potem pa, ko ponovno preberejo »škofijska«, in za vsak slučaj še črkujejo š-k-o-f-i-j-s-k-a, postane naenkrat vse kristalno jasno. »Da, da, govorimo o tistem papežu, ki izgleda kakor

posušena sliva! Pa o inkviziciji, ki ... kdaj že je bila? Ste vedeli, da koprski škof vozi AUDIJA?!« Zaradi takšnih in podobnih izjav smo obiskovalci ŠGV obsojeni na večno zaničevanje s strani ateistov, kakor oni sami sebe imenujejo. Saj ne, da ne verjamejo v nič (kar naj bi veljalo za ateiste), ampak toliko »bustasti« pa spet niso, da bi verjeli dobrim namenom Karitasa in ostalih "dobrodelnih" organizacij z Benediktom na čelu. Kdo pa še verjame v tisto zbirko pravljič s tako smešnim imenom? Sveto Pismo? Pf, a si niso mogli izmisliti kaj boljšega?

No, pa da ne zaidem predaleč. Sem ponosna obiskovalka ŠGV in sem se pripravljena v družbi "razkrinkati". Pretrpela bom vse kritike čez Cerkev, čeprav, roko na srce, slednja ni bila razlog, da sem se vpisala na izbrano gimnazijo. Sicer pa se običajno skrivam za krinko: »Ma ja, ja ... starši so si želeli ... pa babica je verna ... pa ... itd.« Seveda, in potem sem jaz zopet »carka« - točno to - kar sem bila, preden je kdo iz

družbe izvedel, da obiskujem ŠGV. Zelo neprimerna selekcija kriterija za izbiranje »prijateljev«, ali ne?

Sicer pa, kaj bi ljudje rekli, če bi jim na vprašanje: "Ja, kaj si pa šla počet gor? Molit' al' kaj? Al' boš postala nuna?" odgovorila takole: "Maa, veš, sem pretehtala vse dane možnosti in se odločila za tisto, ki se mi je zdela najboljša."

Si že predstavljam izbuljene oči, za katerimi se skriva nekdo, ki mu ni nič jasno:

"Aa, ma rada moliš?" Škoda nadaljnjih besed.

No, in sedaj je na meni, da napišem kaj bolj konkretnega o tej (še nekoliko) tabu temi - v širši javnosti seveda, ne na naši šoli.

Ljudje so primitivni. Sodijo, ne da bi natanko vedeli, o čem imajo tako nizko mnenje. Vse skupaj pa seveda ni vredno ne zanimanja ne truda. Mi, škofijska vojska, smo zaznamovani kot prizadeti otroci pod vajetmi svojih versko-fanatičnih staršev. »O.K., štiri leta potrpiamo, potem pa bo mir,« si pravimo.

Nihče pa se ne pozanima, kako je (zares) v Vipavi.

Ne želim pisati o urnikih in predmetniku, to je vse že znano, saj se več ali manj ne razlikuje od splošnih gimnazij. Druga stvar smo ljudje, ki preživimo na naši šoli tistih osem ur na dan. Tisti, ki mislimo, da se splešča potrpiti štiri leta pripomb nad našo odločitvijo.

Na šoli mi ni še nihče izrekel psovke v obraz, ker ni bilo potrebe. Še nikoli mi nobeden ni ukradel dveh evrov iz žepa jakne v garderobi. Nobeden me iz moje klopi ni poklical: "Št. 22 v redovalnici, prosim, pridi pred tablo." V Vipavi sem človek iz mesa in krvi in imam ime in priimek. Nisem ena izmed številčk. Vsi me poznajo in jaz poznam vse. Profesorje in dijake. Za to nisem nikdar osamljena. Vedno se najde nekdo, pripravljen za klepet ali pa "sladoled" pri Marjanci.

Nisi čudak, če skačeš po lužah ali plešeš po dežju. Plezaš po drevesih ali večglasno poješ v skupini prijateljev. Lahko si to, kar želiš biti. Ne panker, met-

alec, hipi,... ampak TI. Tega ne potrebujemo -irir- smo svo-bodna družba in radi smo to, kar pač smo.

Morda smo v naivnih očeh še vedno neumna verska mladina (ki še ni odrasla), ampak oni so tudi v naših očeh še vedno ljudje, ki ne vidijo širše.

Šolsko leto je prišlo. Knjige, učenje, ocene. Človeku post-

ane slabo ob misli na to. Če pa za trenutek pobrskam za protiutež, po dobri stvari, ki me vleče gor, vem, da je vse to potrebno.

Počnem lahko, kar želim, ali še bolje, to lahko počnem s komerkoli si želim.

K. B.

Kolofon

Glavni urednici:

Maja Dakskobler

Helena Uršič

Tehnični urednik:

Črt Harej

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec

Naklada:

200 izvodov

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Vipava, november 2007

SOJSKO GLASILO

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17485

Semenišče Vipava

17485

